

Червоне Повстання. Сага про Червоне Повстання

КУПИТИ

Лікос — одна із перших колоній під поверхнею Марса. Тут Червоні видобувають гелій-3, що в майбутньому дозволить слабшим Кольорам переселитися на життєздатну планету.

Шістнадцятирічний Дерроу — Червоний. Він має сім'ю і кохання. Як і всі працює на шахті і раз на квартал намагається здати найкращі показники, щоб отримати додаткові привілеї. Як і всі, думає, що працює на благо людства. Як і всі, не знає, що нагорі, просто неба розпростерлися цілі міста для вищих, привілейованих Кольорів.

Та все зміниться, коли його дружину лінчують за виконання забороненої пісні. Коли підпільна організація розкаже йому всю правду. Коли Дерроу буде готовий пробратися в ряди правлячої верхівки — Золотих, та викорінити систему з середини.

Я волів жити в мирі. Але мої вороги принесли війну.

Переді мною дванадцять сотень їхніх найсильніших синів і дочок. Слухають безжальну Золоту людину, яка промовляє з-поміж велетенських мармурових стовпів. Слухають звіра, який приніс полум'я, що підточує моє серце.

— Людей не створили рівними, — проголошує він. Високий, владний орел, а не чоловік. — Слабкі вас обдурили. Вони кажуть: покірливі мають успадкувати Землю. Кажуть, що сильні мають виховувати м'яких. Це і є Велична брехня Демократії. Рак, що отруїв людство.

Його очі пронизують натовп студентів.

— Ви і я — Золоті. Ми — кінцева ланка еволюції. Ми височіємо над цією горою людського м'яса, що чатує нижчі Кольори. Цю спадщину ви наслідували, — він замовк на хвилину, придивляючись до облич тих, хто зібрався. — Але вона має свою ціну. Владу забирають. Багатство відвойовують. За правління, домініон, імперію сплачено кров'ю. Ви, непошрамовані діти, не заслуговуєте ні на що. Ви не знаєте, що таке біль. Ви не знаєте, чим жертвували ваші предки, щоб підвести вас на ці висоти. Але скоро дізнаєтеся. Незабаром ми вас навчимо, чому Золото володарює над людством. І я обіцяю — серед вас уціліють лише ті, хто гідний влади.

Але я не Золотий. Я Червоний.

Він вважає таких, як я, слабкими. Він має мене за дурня, за хирляву недолюдину. Я не зростав у палацах. Я не скавав на коні ланами й не куштував печеню з язиків колібрі. Мене викувано в надрах цього жорстокого світу. Загострено ненавистю. Загартовано любов'ю.

Він помиляється.

Жоден з них не вціліє.

Частина I

Раб

*Є квітка, що росте на Марсі. Вона червона й шорстка
та підходить для нашого ґрунту.
Називається гемантус. Це означає «цвіт крові»*

Найголовніше, що ви маєте про мене знати, це те, що я — син свого батька. І коли за ним прийшли, я зробив, як він сказав. Я не заплавав. Не плавав і тоді, коли Суспільство показало арешт по телевізору. Навіть тоді, коли Золоті допитували його. І тоді, коли Сірі його повісили. Мати мене за це відлупцювала. Це мій брат Кіран мав бути стійким. Він був старшим, я — молодшим. Плакати мав я. Але саме Кіран заскількимлив як дівчисько, коли Мала Ео запхнула гемантус у лівий робочий черевик мого батька й відбігла назад до свого. Леана, моя сестра, голосила поруч зі мною. А я просто дивився й думав: яка ганьба, що батько помер танцюючи, але без танцювальних черевиків.

На Марсі слабка гравітація. Тому щоб зламати комусь шию, доводиться тягнути за ноги. Це дозволяють робити рідним шибеника.

Відчуваю власний сморід у своєму жарокостюмі. Захисний костюм зроблено з якогось нанопластика, й у ньому спекотно настільки, що вмерти можна — даремно ж його назвали жарокостюм. Він ізолює з голови до п'ят. Усередину потрапити не може ніщо. Так само ніщо з нього не може потрапити й назовні. Цей пекельний жар і поготів. Найстрашніше те, що ти не можеш витерти піт з обличчя. Він печеться, як чортяка, коли просочується крізь головну пов'язку та котиться тілом униз, де збирається в калюжки під п'ятами. А про те, як воно все смердить, коли ти дзюриш, годі й казати. А дзюрити доводиться доволі часто, бо ж через питну трубку в організм надходить багато води. Мабуть, можна було б вставити катетер, але ми вибираємо смердіти.

Бурильники клану щось базикають по зв'язку в моєму вусі, поки їду, сидючи на верхів'ї клешнеБура. Я сам у глибокій штольні на цій титанічній металевій руці, яка хапає, вгризається в гірську породу. З сидіння, причепленого там, де міг би бути її ліктьовий суглоб, я керую пазурями, що плавлять камінь. Мої пальці в рукавичках-маніпуляторах спрямовують бури-щупальця, деякі з яких заглибилися вже на сотню метрів нижче мого сидіння. Кажуть, пальці пекельного дайвера мають бути швидкими, як язики вогню. Мої порхають ще швидше.

Попри голоси в вухах, я один у цьому бездонному тунелі. Усе моє існування — це вібрації, луна мого дихання й парня, така щільна й така отруйна, що здається, ніби мене огорнули важкою ковдрою з гарячої сечі.

Новий струмок поту пробивається крізь багрянну пов'язку на лобі та скочується прямисінько в очі, пече їх, від чого ті стають такими ж червоними, як моє полум'яно-руде волосся. Колись я, бувало, підіймав руку й намагався стерти піт, але лише даремно шкрябав лицьову панель жарокостюма. Це бажання досі мене не полишило. Навіть після трьох років свербіж і печіння від поту спричиняють справжні страждання.

Стіни штольні навколо моєї кабіни блимають сірчано-жовтими сполохами у світі кругових ліхтарів. Нагорі вузької вертикальної шахти, прорізаної мною за сьогодні, світло тьмяніє. Ще вище мерехтить рідким сріблом дорогоцінний гелій-3, але я вдивляюся в тіні, вишукуючи рудникових гадюк, які клубочаться в темряві, бо тягне їх до тепла, яким пашисть моя машина. Вони можуть прокусити захисний костюм, проточити тонку оболонку та закопатися в людський живіт, щоб відкласти там яйця, бо це для них найтепліше місце. Я знаю, які вони, ці зміюки. Мене вже кусали. Досі мені сниться та потвора, чорна, як товстий нафтовий джгут. Дорослі - вони завтовшки з людське стегно і стають втричі довші за зріст дорослого чоловіка. Але найстрашніші — їхні дитинчата, оскільки ще не вміють заощаджувати отруту. Їхні предки, як і наші, прибули сюди з Землі. Потім Марс і глибокі шахти змінили їх.

Тут, під поверхнею, на глибині завжди моторошно. Самотньо. Крізь гуркіт бура пробиваються голоси моїх друзів — усі вони доросліші за мене. Але в суцільній темряві, ген угорі наді мною, я їх не бачу. Десь там, нагорі,

біля гирла пробитого мною тунелю, вони висять біля стін на стропах і гачках, розробляючи дрібні жили гелію-3. Довбають породу метровими бурами, викидаючи навкруги хмари пилу. Така робота також потребує неймовірної спритності рук і ніг, але в цій команді саме я — добувач. Я — пекельний дайвер. Ця професія має певні вимоги, і я наймолодший з дайверів на їхній пам'яті.

На шахтах я вже три роки. Сюди приходять у тринадцять. Це той вік, коли хоч до кирки, хоч до дівочої дірки, як казав мій дядько Нерол. Не знаю, що він мав на увазі, бо я одружився лише пів року тому.

КУПИТИ